

Filipeni - Comentarii Jean Koechlin

Filipeni 1:1-18

Aceasta epistola a fost numita cartea experientei crestine – experienta care se rezuma in cateva cuvinte: Hristos imi este de ajuns. El este Viata mea (cap. 1), Modelul meu (cap. 2), Telul meu (cap. 3), Puterea si Bucuria mea (cap. 4). Pavel nu vorbeste aici ca apostol, nici ca invatator; el nu este decat un „rob al lui Isus Hristos“. Si cum s-ar fi putut mandri el cu un titlu mai inalt decat acela pe care l-a luat Stapanul sau? (cap. 2.7). Din fundul temnitei de la Roma, le scrie iubitorilor sai filipeni, dintre care cunoastem pe Lidia si pe temnicer (Fapte 16). Dragostea lui vie pentru ei se exprima prin rugaciuni (v. 8). Remarcati inlantuirea cererilor: dragoste, adevarata cunostinta, discernamant spiritual, umblare curata si dreapta, rod care ramane (v. 9-11). Apoi ii incurajeaza cu privire la prizonieratul sau. Aceasta lovitura pe care vrajmasul gandea s-o dea evangheliei contribuise, din contra, la inaintarea ei. Impotrivirea fatisa, calculata sa-i descurajeze pe martorii Domnului, are in general efectul de a le mari rezistenta la agentii distructivi. Care este atitudinea apostolului cand afla ca evanghelia este uneori vestita in conditii atat de discutabile? Nicio neliniste sau critica! Si nici invers, deci nicio dorinta de a se asocia cu aceasta, ci numai o bucurie sincera de a vedea lucrarea lui Dumnezeu implinindu-se, oricare-ar fi fost instrumentele!

Filipeni 1:19-30

Inima omului a fost in asa fel intocmita, incat ea nu suporta sa fie goala. Este incercata de o foame pe care lumea, asemenea unui vast magazin, incearca s-o satisfaca printr-o varietate de marfuri, dintre cele mai de dorit. Stim inasa, din experienta, ca o vitrina (cu alimente), oricat de atragatoare ar fi ea inainte de masa, inceteaza sa ne mai tenteze la doua ore dupa masa. Este o comparatie putin intalnita, inasa care ne ajuta sa retinem ca nimic nu mai poate exercita vreo atractie pentru o inima plina de Isus. Asa era cu iubitorul apostol: Hristos era unicul sau Obiect, singura lui Ratiune de a trai. Cine ar indrazni sa ia pentru sine versetul 21? Si totusi, inaintarea crestinului consta in a-l realiza cu fiecare zi tot mai mult. Hristos ii era indeajuns lui Pavel pentru a trai si pentru a muri. In fata unei asemenea alternative, el nu stia ce sa aleaga. Murind, Il castiga pe Hristos; traind, Il slujea pe Hristos. Dragostea pentru sfinti il facea sa incline mai degraba sa ramana. Apararea evangheliei, ca orice lupta, implica suferinta (1 Tesaloniceni 2.2b). Acestea inasa sunt un dar de har de la Domnul de aceeaasi valoare ca si mantuirea, un privilegiu pe care El il acorda sfintilor (v. 29). In loc sa-i plangem pe crestinii persecutati, n-ar trebui mai degraba sa-i invidiem? Cel putin sa ne rugam pentru ei. Astfel vom lua parte impreuna cu ei la lupta pentru adevar.

Filipeni 2:1-11

Pentru a gasi calea catre toate inimile, pentru a „castiga“ un frate si a linisti un conflict, nu exista decat un secret: renuntarea la sine. Contemplandu-L si adorandu-L pe neasemuitul nostru Model,

vom putea invata aceasta – potrivit cuvintelor Sale: „oricine se inalta (pe sine insusi) va fi smerit (de Dumnezeu) si cine se smereste (el insusi) va fi inaltat (de Dumnezeu)” (cititi Luca 14.11 si 18.14). Doua istorii diametral opuse sunt rezumate in aceasta scurta fraza: cea a primului Adam, neascultator pana la moarte, caruia i-a urmat o rasa ambitioasa si razvratita; si cea a lui Hristos Isus care, din dragoste, Si-a dezbracat gloria divina si „S-a smerit” pentru a deveni Om, „golindu-Se pe Sine Insusi” si coborand cum nu se poate mai jos, pana la moartea de cruce. Chipul de Om, conditia de Rob, moartea joshnica a unui raufacator, astfel sunt etapele acestei minunate cai. Intr-adevar, Dumnezeu, in toata dreptatea, trebuia sa-L inalte foarte sus in ceruri si sa-L onoreze cu un nume suveran. Sub acest Nume, Isus, deopotriiva atat de glorios si de dulce, pe care El Il primeste pentru ascultare, slujire, suferinta si moarte, va fi recunoscut ca Domn si va primi inchinarea universala. Prietene, care este pretul acestui Nume in inima ta?

Filipeni 2:12-30

Model de ascultare (v. 8), Domnul este indreptatit sa o ceara pe a noastra, in toate lucrurile, „fara murmure si fara indoieli” (v. 14). Absenta apostolului nu-i scutea de la nimic pe filipeni (v. 12). Dimpotriva, el nemaifiind acolo pentru a se ocupa de ei, trebuia ca ei insisi sa vegheze ca nu cumva sa nu le reuseasca cariera crestina. Luminatorii sau stelele (v. 15) sunt corpuri ceresti, stralucitoare in timpul noptii, permitand oamenilor sa se orienteze si indicand ora. Asa sunt crestinii in noaptea acestei lumi. Cuvantul tradus prin „a lucra” are sensul exact de „a cultiva”, implicand deci o serie de operatii rabdatoare, cum ar fi smulgerea buruienilor (ganduri necurate, practici necinstite, minciuni etc.). Aceasta lucrare insa nu poate fi facuta prin puterile noastre (v. 13). Chiar si vointa (sau dorinta) este trezita in noi tot de Domnul. Dar, de asemenea, ce frumoasa marturie are ca rezultat (v. 14-16)! Sa privim in acest capitol exemplele de devotament, incepand cu cel mai inalt, cel al lui Hristos, apoi cu cel al lui Pavel asociat filipenilor (v. 16, 17), cu cel al lui Timotei (v. 20) si, in sfarsit, cu cel al lui Epafrodit (v. 25, 26, 30). Prin contrast, ce trist rasuna versetul 21! Noi cu cine dorim sa ne asemanam?

Filipeni 3:1-11

In afara de oameni ai lui Dumnezeu precum Timotei si Epafrodit, care trebuia sa fie primiti si cinstiti (cap. 2.29; 1 Corinteni 16.15-18), existau si lucratori rai, de care filipenii trebuia sa se pazeasca. Acestia predica o religie a lucrarilor, care-si punea increderea in carne si care se hranea din consideratia oamenilor. Daca cineva ar fi vrut insa pe drept a face caz de titluri omenesti, acesta era tocmai Pavel, iudeu de elita, cat se poate de ortodox si de plin de zel in ce priveste legea... El aliniaza toate aceste avantaje, ca intr-un impunator registru de conturi, trage o linie si scrie: „pierdere”. In acelasi fel cum este de ajuns sa rasara soarele, pentru a face sa paleasca toate stelele, un singur Nume, cel al lui Hristos glorificat, eclipseaza de atunci, in inima apostolului, toate sarmanele desertaciuni pamantesti; ele sunt estimate nu numai ca fiind fara valoare, ci chiar ruinatoare. Si nu este un sacrificiu sa renunti la gunoaiel! Domnul sa ne invete sa ne debarasam cu bucurie – asa cum Bartimeu si-a aruncat mantaua – de toate cele pe care inca ne intemeiem reputatia si cu care ne indreptatim! Numai cu acest pret Il vom putea „cunoaste pe El...”, intrand in ceata Sa, pe drumul Sau de renuntare, de suferinta, de moarte, dar de asemeni de inviere

(Matei 16.21,24).

Filipeni 3:12-21

În general, oamenii care pe pământ realizează ceva important sunt cei care au o singură pasiune. Fie că este vorba de a cuceri Everestul, de a obține un premiu Nobel sau de a lupta cu un invadator, întotdeauna unii ca aceștia sunt găsiți ca oameni de acțiune, gata să sacrifice totul pentru un plan mare. Astfel era Pavel, după ce a „fost apucat de Hristos“ (v. 12; comp. cu Ieremia 20.7): se stia angajat în alergarea creștină și, ca un atlet destoinic, continua efortul fără să se întoarcă și fără măcar să privească înapoi, gândind numai la premiul final (cititi 2 Timotei 4.7). Și el se oferea să ne fie antrenor și ne invita să-l urmăm pe aceleși urme (v. 17)! Să uităm, ca și el, de lucrurile care sunt în urmă: de succesele noastre, care ne-ar ține spre îngâmfare; de eșecurile noastre, care ne-ar descuraja! Și să ne îndreptăm spre ținta cu efort (în forță), pentru că această cursă pe «teren accidentat» nu este nicidecum o plimbare! Este o cursă serioasă și miza ei este de importanță capitală. Ce inconsecvență pentru cel care are cetățenie cerească să aibă gândurile la lucrurile pământești (v. 20)! Despre ce discută doi compatrioți care se întâlnesc în străinătate? Despre țară! Vom avea și noi întotdeauna același sentiment (v. 15), dacă ne vom întreține cu ceilalți creștini vorbind despre bucuriile cetății cerești.

Filipeni 4:1-9

„Bucurați-vă în Domnul“, insistă apostolul, deși lui nu-i lipseau motivele de lacrimi (vezi cap. 3.18). O nefericită certă ivită între două surori, Evodia și Sintichia, tulbură Adunarea. Pavel le îndeamnă – sau mai degrabă le roagă staruitor – pe fiecare personal, să învețe – și pe noi de asemenea – marea lecție din capitolul 2.2 (comp. cu Proverbe 13.10)! Blandetea noastră, este ea cunoscută de frații și de surorile noastre, de colegii noștri? Câte certuri ar înceta dacă am conștientiza că venirea Domnului este iminentă! Și câte griji, în aceeași măsură! Prin rugăciune, să ne descărcăm inimile de tot ceea ce le frământă. Pentru a primi imediat răspunsul? Nu neapărat, însă pentru că Dumnezeu să-și poată revarsa acolo pacea Lui desăvârșită (v. 7). Dar cum putem evita gândurile rele? Cultivându-le pe cele bune. Să ne folosim de versetul 8 ca de sita mai multor grilaje. Ceea ce imi ocupă duhul, în acest moment, este adevărat? ... bun? ... curat? ... vrednic de iubit? ... ziditor? ... Gândurile astfel filtrate și curățate nu se vor putea exprima decât prin fapte de aceeași natură (v. 9). Și care va fi consecința? Nu numai pacea lui Dumnezeu, ci Dumnezeul păcii în Persoana locuind „la noi“ (Ioan 14.23)!

Filipeni 4:10-23

Pavel își aminteste, fără îndoială, de prima lui vizită la Filipi, de închisoare și de cântările pe care le cânta acolo împreună cu Sila (Fapte 16.24,25). Din nou în închisoare, nimic nu răpește bucuria sa, pentru că nimic nu-i poate lua pe Hristos. Și la fel puterea sa. „Am putere pentru toate – spune el în ciuda lanțurilor – în Cel care mă întărește“ (v. 13; comp. cu 2 Corinteni 6.10). Ca și el, să învățăm și noi să fim mulțumiți, oricare-ar fi împrejurările: succes sau greutăți, sănătate sau boală, vreme bună sau rea ... dacă suntem „mulțumiți de Domnul“. Deși foarte săraci, filipenii, prin mâna lui Epafrodit,

urmas sa-i trimita apostolului un nou ajutor (cititi 2 Corinteni 8.1-5). Pavel afirma, din proprie experienta: „Dumnezeul meu va va implini orice trebuinta“ – dar nicidecum orice pofta. El angajeaza responsabilitatea Dumnezeului sau, ca si cum emitea un cec in alb, stiind ca dispune pentru el si pentru prietenii sai de un credit nelimitat: nimic mai putin decat „bogatiile Sale in glorie“ (v. 19; Efeseni 3.16). Dumnezeu sa ne dea si noua sa experimentam secretul fericitului apostol: deplina suficienta a Domnului Isus Hristos! Pana cand, in sfarsit, se va implini suspinul din psalm: „Voi vedea fata Ta, ... ma voi satura de chipul Tau“ (Psalmul 17.15)!

clickbible.org